

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az elnémult ének oltalmazó íve**

1. Az elnémult ének oltalmazó íve

Nagyóska

Az L656-os őrszem vöröses lencsége megállapodott a hetes számú pedálsoron. A gép hideg, bináris logikája nem ismerte a tizennégy éves szívben dúló lázadást, sem a generációk óta öröklődő fáradtságot; csupán a túlhevült csapágyak rezgését és az ingadozó áramtermelést regisztrálta. A fémtest lassan feléjük gördült, a padló betonja megremegett a súlya alatt.

A nagymama nem tévovázott. Bár a térdeiben éles fájdalom hasított végig, lábai egyenletes, szinte észrevehetetlen gyorsításba kezdtek. Átvállalta a hiányzó nyomatékot, hogy elsimítsa a hálózaton keletkezett tüskét. Közben bütykös, régen megszeliődött kezével óvatosan átnyúlt a két fémváz közötti szűk résen, és finoman megérintette Alinda remegő térdét.

Ez az érintés nem dorgálás volt, hanem egy réges-régi, puha takaró melege. Az öregasszony ujjaiból a hajdani, napsütötte kertvárosok csendje áradt – az a világ, ahol a nagyszülei még nyitott ablaknál aludtak, és ahol a szélben megrezdülő fák levelei tiszta oxigént suttogtak. A nagymama hangja halkan, alig hallhatóan indult meg, megelőzve az őrszem közeledő lépteit. A dallam nem szavakból állt, csak egy halk, ringató dúdolásból, amit még a kolónia előtti időkből hozott magával.

Alinda dühös szorítása lassan fellazult a kormányon. A bőrén átáramló gyengeség, az az ősi, anyai védelem, amit a gépóriások sosem tudhattak magukénak, visszahúzta őt a szakadék széléről. A lány megértette, hogy a nagymama nem gyávaságból hallgatott: a mese volt az egyetlen fal, amit a kolónia betonja és hideg acélja köré tudott emelni, hogy megóvja a lélek melegét.

Az L656-os optikai szenzora még egyszer végigpásztázta a kijelzőt. A mutatók visszasimultak a megengedett határértékek közé, a szervomotorok visszafogott morajlással csillapodtak le. A humanoid gép megfordult, és folytatta járőrözését a szürke folyosó végtelenében, otthagya a két embert a saját, láthatatlan burokba zárt világukban.

A veszély elmúltával a nagymama nem húzta el a kezét. A pedálok monoton kattogása mögött a csarnok hideg levegője egy pillanatra megtelt a képzelt akácvirágok édes, puha illatával. Alinda lehunyta a szemét, beillesztette ritmusát az öregasszonyéba, és

életében először nem a kényszert, hanem az összetartozás megtörhetetlen erejét érezte a forgó lendkerékben.